

İlk Gün

– zayıat · 30 Kasım 2015

Bugün ayrılığımızın ilk günü yıllarımı verdiğim kadını. Çok kavgalarımız oldu bir ayrılık sürecinde. Seni bu kavgalar için affedebilecek miyim bilmiyorum. Çok zor benim için. Benimsediğimiz alışkanlıklar için bile seni affedemiyorum. Bu ayrılığın acısı dinsin diye uyuduğum saatler için bile sen affedilemez oluyorsun bende. Eve gider gitmez bunların öfkesi dinsin diye vurdum kafamı yastığa uyudum. Uyandım ayrılığı unutmuştum bir an yada unutmak istemiştım. Sakallarımı sevmezdin. Ben yanaklarını öpemiyorum kıl tüy öpmek istemiyorum diyerek diye kızardın bana. Aklıma o sözlerin geldi. Bu sabah kestım sakallarımı. Sevdiğin kremlerden sürdüm yanaklarıma. Hoşuna giden kıyafetlerimi giydim ve oturduğumuz banklara, parklara gittim hep. Sen yoktun. Ben acını çekerken sen yoktun. Saatlerce bekledim ama yoktun. Omuzlarım ve yüzümdeki seni görürüm umudu o an düştü. O an bütün kahkahalarım kırıldılar, düşen camlar gibi parçalandılar. Boğazımın içine oturan yumruğu yutmak için yutkundum defalarca. Diz çöktüm sessizce bir köşede, insanlardan saklandım. Bu sefer ağlamadım ama dizlerim çökmüştü. Çöken dizlerimin enkazında kalbim ezildi. Yalnızlığıyla baş edemiyordum. Ama yaptıkların, yaşattıklarından sonra sensizlikten gebersem bile sana gelmezdim. Şu zamana kadar ayaklarımın altına aldığım gururum ezilip sertleştikten sonra karşıma geçti ve ben onu geçemedim. Sen onu öldürmeden bana ulaşamazsın kadını. Onu öldür ki senin olayım günahkar kadın. Ama bu sefer gerçekten öldür onu. Azmettiricisi benim der kalbinde hapis bile yatarım o zaman. O gururu diriltme kadın. Dirilttiğin gururu öldür kadın. Ben Sagopa Kajmer dinleyen biriyim ve o diyor ki "Bir çok kez öldüm" evet bende bir çok kez öldüm. Ve bu yaşananlardan sonra yine onun dinleyicisi olarak "bir dönüş yok madem, hayal sarsın beni..." diyecek kadar da yokluğuna direnecek gücüm var.

Zayıat-ı Kelam